

POSTANOWIENIE

21 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Grela

na posiedzeniu niejawnym 21 maja 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa D. B. i S. B.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o zapłatę i ustalenie,
na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z 14 września 2023 r., I ACa 1024/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Bank spółki akcyjnej w W. na rzecz D. B. i S. B. po 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 16 maja 2022 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim zasądził od pozwanego Bank spółki akcyjnej w W. na rzecz powodów D. B. i S. B.: 70 711,02 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 20 listopada 2019 r. do dnia zapłaty i 63 106,01 CHF z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 62 445,33 CHF od 20 listopada 2019 r. do dnia zapłaty oraz od 660,68 CHF od 29 marca

2022 r. do dnia zapłaty; ustalił nieistnienie między stronami stosunku prawnego wynikającego z umowy kredytu z 21 lutego 2008 r., a w pozostałej części powództwo oddalił.

Wyrokiem z 14 września 2023 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie oddalił apelację pozwanego.

W skardze kasacyjnej pozwany, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazał na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Zdaniem skarżącego w sprawie występuje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, tj. art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1-2 k.c. w zw. z art. 358 § 2 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze już wielokrotnie wypowiedziano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (zob. postanowienie SN z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Powołanie się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości,

określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (zob. m.in. postanowienia SN: z 15 października 2002 r. II CZ 102/02; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07 i z 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08).

Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że powyższa przesłanka nie została wykazana. Wątpliwości, na które powołuje się skarżący nie występują. Artykuł 481 § 1 i 2 k.c. nie ograniczają się do świadczeń pieniężnych w walucie polskiej, lecz dotyczą świadczeń pieniężnych w ogóle. Jest to oczywiste w świetle brzmienia tych przepisów, jak również wykładni historycznej. Rozporządzenia Rady Ministrów wydawane dawniej na podstawie art. 359 § 3 k.c. przewidywały (w pewnych okresach) różną wysokość odsetek w zależności od tego, czy dana suma wyrażona była w pieniądzu polskim czy w walucie obcej. Analogiczne rozwiązanie nie funkcjonuje jednak obecnie (i nie zawsze stosowano je w przeszłości), co wspiera wyrażony wyżej wniosek o zakresie zastosowania art. 481 k.c. (zob. postanowienia SN: z 28 marca 2025 r., I CSK 562/24 i z 31 marca 2025 r., I CSK 963/24).

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, nie znajdując też okoliczności, które obowiązyany jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 99 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

Jacek Grela

[SOP]

[a.ł]

